

АНАЛІЗ РЕЙТИНГОВИХ СИСТЕМ ОЦІНКИ РІВНІВ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ

Конотопчик О.В., Гарєєва Ф.М.

*Національний технічний університет України
«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»
Україна, 03056, м. Київ, пр-т Перемоги, 37,
e-mail:fainamax51@gmail.com*

Існуюча технологія навчання у ВНЗ, побудована на пасивних інформаційних принципах навчання, здатна лише на масове виробництво «середніх» фахівців. Вона не стимулює систематичну самостійну роботу студентів. Тому навчальний процес має бути організовано так, щоб студент без примусу прагнув до систематичного та активного опанування знаннями. можливості самостійно оцінювати свій рівень підготовки, обирати й визначати рівень засвоєння знань (не нижче певного мінімуму), відчувати задоволення від навчання.

Важливою складовою навчальної діяльності є система контролю і оцінювання та діагностика навчальних досягнень. Формальні, спрощені методи діагностики знань змінюються інтенсивними комплексними системами, які водночас забезпечують об'єктивність оцінювання навчальних досягнень студентів, їх мотивацію до плідної роботи упродовж усього періоду навчання. Традиційна система контролю недостатньо враховує індивідуально-психологічні особливості студентів, не відповідає сучасним вимогам, не задовольняє потреб систематичного діагностування успішності студентів [1]. Перехід на модульно-рейтингову систему навчання є першим кроком на шляху перетворень, метою яких є підвищення ефективності навчального процесу вищих навчальних закладів, зокрема підвищенню рівнів оцінки студентів. Тому розгляд даного питання є актуальним в області освіти.

Сучасний етап розвитку національної вищої освіти характеризується модернізацією і реформуванням спрямованими на приєднання України до Болонського процесу та входження у європейський освітній і науковий простір. Впровадження рейтингової системи навчання передбачає реорганізацію традиційної схеми «навчальний семестр – навчальний рік – навчальний курс», раціональний поділ навчального матеріалу дисципліни на модулі й перевірку якості засвоєння теоретичного і практичного матеріалу кожного модуля, використання більш широкої шкали оцінювання знань, вирішальний вплив суми балів, одержаних протягом семестру, на підсумкову оцінку. [1]

Модернізація навчального процесу в руслі вимог рейтингової системи оцінювання передбачає значне збільшення обсягів самостійної роботи студента (до 50-60 %) та індивідуалізацію навчання. Це в свою чергу потребує належного науково-методичного забезпечення навчального

процесу, відповідної матеріальної бази, поліпшення фінансово-побутового стану студента.

Рейтингова система організації навчання, аналіз й оцінювання навчальної діяльності студентів – це важливий крок у напрямку інтенсифікації й оптимізації навчально-виховного процесу у вищій школі. Але вони потребують від науково-педагогічних працівників належної психолого-педагогічної підготовки, перебудови організаційних і методичних аспектів навчально-виховного процесу [2].

Запровадження рейтингової системи оцінювання навчальної діяльності студентів має низку переваг, зокрема для студентів ці переваги полягають у тому, що:

- навчальний рейтинг активізує самостійну роботу студентів (СРС), робить її ритмічною і систематичною упродовж семестру;
- формується позитивна мотивація навчальної діяльності;
- стимулюється самостійність, ініціативність, відповідальність, творчість;
- студент зорієнтований на самостійний науковий пошук, що сприяє інтелектуальному розвитку його особистості;
- зменшується навантаження під час екзаменів та заліків;
- здобуті знання більш глибокі та міцні;
- отримується особисте задоволення від процесу навчання.

А для викладачів ці переваги полягають у тому, що з'являється можливість:

- індивідуалізації навчання та диференційованого підходу;
- допомогти студентам у навчальній роботі, рівномірно розподілити навантаження протягом семестру;
- уникнути конфліктів, які часто виникають у результаті підсумкової перевірки знань на екзамені. [3].

Рейтингова система навчання й оцінювання успішності студентів дає можливість поєднувати всі переваги традиційних способів контролю і звести до мінімуму недоліки кожного з них. Наприклад, усунення «екзаменаційного стресу», стимулювання систематичної самостійної роботи, встановлення регулярного зворотного зв'язку, посилення мотивації, активізація навчально-пізнавальної діяльності, зростання можливості раціонального управління навчанням, регулювання тижневого навантаження, поліпшення умов для диференціації навчання, збільшення валідності, об'єктивності і надійності підсумкової оцінки. Рейтингова система також сприяє індивідуалізації навчання, зміцненню знань, вносить у навчання елемент змагання.

Література

1. *Шепель О.* Модульність і рейтингова кредитна система //Відкритий урок: розробки, технології, досвід. - 2008. - № 1. - С. 12 – 16.

2. Вітвицька С. С. Практикум з педагогіки вищої школи: Навчальний посібник за модульно-рейтинговою системою навчання для студентів магістратури. - К.: Центр навчальної літератури, 2003. - 395 с.
3. Алексюк А.М. Педагогіка вищої освіти України: Історія. Теорія. - К.:Либідь, 1998.

ОСОБЛИВОСТІ КОНТРОЛЮ НАВЧАННЯ В СИСТЕМІ ECTS

Кутраєва А.О., Гарєєва Ф.М.

*Національний технічний університет України
«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»
Україна, 03056, м. Київ, пр-т Перемоги, 37,
e-mail: kutraeva_anna@ukr.net*

ECTS (European Community Course Credit Transfer System) – загальноєвропейська система обліку навчальної роботи студента. У вищій освіті ECTS покликана вирішити проблеми структурування навчальних планів вищих навчальних закладів різних держав з метою забезпечення їх сумісності, поліпшити академічну мобільність студентів, забезпечити академічне визнання.[1]

Система ECTS — це формальна процедура кількісної оцінки виконаного студентом обсягу роботи (трудомісткість) у процесі вивчення певного курсу. У ECTS академічний рік асоціюється із визначеним обсягом роботи, що у свою чергу поділяється на визначені порції – ECTS-кредити. Це дає можливість подати «успішність» навчання студентів у вигляді математичної нерівності.[2] Таким чином, ECTS-кредит — це одиниця виміру виконаної студентом роботи.

У вітчизняній системі навчання навантаження вимірюється у годинах аудиторних занять, але години – це кількісний показник. У системі ECTS розмірність навчання визначається кількістю кредитних балів, які потрібно набрати для отримання диплома. Кредити – це своєрідна «ціна» дисципліни, чим ближчий її зміст до суті спеціальності, якої має бути випускник, тим вища її «вартість». Кредити «збираються» до «кредитної сумки», 65 % якої мають становити кредити нормативних, обов'язкових дисциплін, а інші можна набрати елективними дисциплінами. Таким чином, вітчизняна система навчання певною мірою наближається до стандартів ECTS.[3]

Шкала оцінок ECTS враховується для перезарахування оцінок локального університету при атестаціях ECTS-студента. Можливі такі варіанти оцінки знань із використанням Шкали оцінок ECTS: А — відмінно, В — дуже добре, С — добре та ін.

Механізм дії системи ECTS включає три основних елементи: інформаційний пакет; договір на навчання (між ВНЗ і студентом); реєстрацію оцінки знань. Ці елементи визначає сам ВНЗ з метою створення основи для укладення дво- і багатосторонніх угод із співробітництва зі студентом та іншим ВНЗ. Кожен ВНЗ готує інформаційний пакет, який включає: опис усіх